

Linksboven: **Comuna 13**, voorheen een van de gevaarlijkste wijken van Medellín; Linksonder: **militaire post** in Comuna 13; Boven: **de roltrap die Comuna 13 verbindt met de benedenstad van Medellín**.

Een stad die uit de dood herrees

Colombia Medellín was de gevaarlijkste plek op aarde, nu is het de veiligste stad van Colombia, zegt de wethouder van veiligheid. De bewoners zijn trots, maar niet gerust. „Medellín beleeft op dit moment kalmte, maar het geweld kan zo weer opvlammen.”

Door **Harry Meijer** Foto's **Lianne Milton/Panos/Hollandse Hoogte**

Hij groeide op met het ritme van geweld. „Elk dag was het raak, vooral in het weekeinde.” Met ratelende tong doet Alex (23) de kogelruptie van een mitrailleur na. „Trrrrrr, trrrrrr.”

Eens was hij zelf dicht in de buurt van de dood, toen hij in een vreemde *barrio* door duistere types was ingesloten. Met zijn vriendjes per ongeluk een van de 'onzichtbare grenzen' overgestoken waarmee de stad hadden verdeeld. „Jullie zijn *sapos*, verklikkers.”

En toen moest Operación Orión nog komen. Drieduizend militairen die in 2002 zijn wijk uitkamd, op jacht naar rebellen van FARC en guerrillabeweging ELN, het 'Nationale Bevrijdingsleger'. Die hadden de macht overgenomen in Comuna 13, een grote volksbuurt met 130.000 inwoners in het noordwesten van Medellín, in Colombia, op de flanken van de Andes.

Alex is er nu toezichhouder. Het geweld heeft de buurt verlaten, zegt hij trots. Hij wijst ontspannen naar een zandafgraving op een nabijgelegen heuvel. „Als je iemand miste moest je daar gaan kijken.” La Escombrera, die geel-grijze streep in het groen van de heuvel, was een dumpplaats voor lijken. Een afvalberg voor de vuile oorlog tussen guerrillero's, paramilitairen, narcobendes en het leger.

Medellín was decennialang de gevaarlijkste plek op aarde en de moordhoofdstad van de wereld, met soms wel zesduizend doden per jaar. De 'stad van de eeuwige lente' was de zetel van drugsbaron Pablo Escobar, de man die enorme rijkdom vergaarde met cocaïne. Escobar loofde premies uit voor het vermoorden van politieagenten en liet iedereen die hem in de weg zat, uit die weg ruimen: politici, rechters, zelfs een voetbalscheidsrechter die tegen zijn club had gefloten.

Maar zie nu eens: het centrum van Me-

dellín bruist van leven en ambitie. Creatieve ondernemers, start-ups in de ICT, kolend uitgaansleven. In clubs en discotheken als Dulce Jesús Mío laven jongeren zich aan salsa, techno en tequila. De stad heeft de nacht heroverd, terrasjes zitten tot heel laat vol. Escobar is alweer 21 jaar dood en begraven.

„We willen ons bevrijden van onze geschiedenis”, zegt Xandra Uribe, een spraakwaterfall van begin veertig met een hip hoedje op. Zij heeft samen met een Amsterdamse zakenman het sneakermerk SYOU opgezet. „De problemen van de stad hebben ons veel dynamiek gegeven. Je voelt de energie in Medellín, in het hele land. Jullie KLM vliegt sinds kort rechtstreeks op Bogotá, dat is niet voor niets”, zegt ze op het terras bij Parque Lleras, het uitgaanscentrum van Medellín vol kroegen en restaurants. Ze verliet de stad in 1989 omdat er geen ruimte meer was voor het leven. „We leefden afgesloten, gingen

●●
We worden nu in de hele wereld gerespecteerd
Woordvoester buitenland-promotie

alleen van huis naar school. Ergens anders kwam je niet, het was verschrikkelijk onveilig.” Nu doet ze in geprinte canvas schoenen, elk onderdeel komt uit Colombia. „Heel cool.”

Medellín, de tweede stad van Colombia, koestert zich in een zonnig landschap met heuvels, bossen en weilanden. Het is een metropool met twee gezichten: beneden industriestad met moderne kantoorflats en viezige autowerkplaatsen, maar buitenwijken in weelderig groen. Boven heerst het rood van baksteen en het grijs van golfplaat. Daar zijn eindeloze sloppenwijken tegen de hellingen aangeplakt.

De moordstad heeft zich getransformeerd tot voorbeeld voor heel Zuid-Amerika, ronkt het stadsbestuur. Met bibliotheken, roltrappen en kabelbanen zijn de bewoners van boven- en benedenstad dicht bij elkaar gebracht. Gefinancierd met Amerikaanse donaties en vooral geld van het gemeentelijke nutsbedrijf EPM,

een van de best geleide bedrijven in Colombia. Minimaal 30 procent van de winst (ongeveer 400 miljoen euro, onder andere verdiend met waterkrachtcentrales) gaat naar sociale projecten. De stad is er veiliger door geworden.

Bij de ACI, het bureau dat Medellín in het buitenland promoot, doen ze niet zuinig over de prestaties. „We worden nu in de hele wereld gevolgd en gerespecteerd”, zegt de dame van ACI die het hele jaar bezoekers door de stad gidst. „We krijgen wel achthonderd visites per jaar. Buitenlandse journalisten, delegaties uit Zuid-Amerika en Afrika.” Medellín is al in 2013, door non-profitorganisatie Urban Land Use, uitgeroepen tot de meest innovatieve stad ter wereld. Het was een internetpeiling, maar toch. Vorig jaar nog discussieerden duizenden bezoekers in het congres- en expositiecentrum Plaza Mayor op het World Urban Forum met in hun midden onder anderen Nobelprijswinnaar Joseph »

